

‘Pepi, Luchi, Bom y otras chicas del montón’

FRATIS I CAMPS

Part de la claca de Rita Barberà, al ple de l'ajuntament. Dret, amb jersei vermell, Luis Salom; al mig, assegut, Carlos Lirio; tots dos pertanyen a Noves Generacions, del PP.

Fa anys que no fallen a cap plenari de l'Ajuntament de València. Adoren Rita Barberà per sobre de totes les coses, pengen pancartes i fan de claca dins el consistori i a fora... Es fan passar per espontanis aplaudidors, però són sempre els mateixos: un grup organitzat i amb carnet de partit.

Si no hi arribes d'hora, no hi tens res a fer. Si hi arribes d'hora, ben mirat, tampoc: la claca és professional, està entrenada, organitzada, pentinada per a matar. Quan hi entri algun intrús, algun veí que vulgui veure el ple, alguna associació que pugui prendre la paraula des de la llotja de convidats, ja hi trobarà les cadires ocupades, les baranes amb pancartes, les mirades metàl·liques que el faran sentir un intrús.

Fa anys que han convertit els plenaries de l'Ajuntament de València en el seu hàbitat natural. S'hi van presentar per a fer de contrast a alguna protesta ciutadana, i sembla que hi han trobat gust. També hi ha un petit nucli de joves cadells reclenxinats, però aquesta guarda de corps de l'alcaldesa és formada, sobretot, per dones que acumulen anys a l'esquena i molta laca sobre el cap. Amb l'aquiescència i l'acomboiament de regidors i assessors del PP, han fet de l'edifici de l'ajuntament un saló de casa seva, i des d'aquesta talaia han expandit el camp d'influència a tota la ciutat: només cal agusar una mica els sentits i qualsevol observador podrà reconèixer cares i gestos i aplaudiments repetits en un bon nombre de les passejades de Rita Barberà. Especialment si ha d'anar a algun barri on pugui trobar contestació, però també en general, per si de cas o per a sentir-se estimada, la claca de Rita activa el mecanisme de república bananera i envolta la seva alcaldessa de somriures i visques i adulacions.

L'infiltrat. És un jove de l'associació de veïns de Patraix. A la legislatura anterior, el barri organitzà un seguit de protestes contra la pretensió d'instal·lar-li, arran d'escola i habitatges, una substació elèctrica. Cada vegada més gent acudia als plens municipals per a mostrar el rebuig a aquell projecte. Això, ens comenta aquest jove activista, "devia incomodar l'alcaldesa". I els veïns van anar comprovant com, quan ells arribaven a la sala de plens, ja hi havia aquella gent i les pancartes ocupant l'espai. "Com que l'aforament és limitat, sovint ens trobàvem, fins i tot, que no hi podíem entrar. No enteníem res: com era possible, si no hi havia ningú davant nostre, a la cua?"

PRATS I CAMPS

PRATS I CAMPS

PRATS I CAMPS

EL TEMPS

EL TEMPS

Des de dalt, en el sentit de les agulles del rellotge: Lucía Esteban, *Luchi*, al centre de la imatge, en un ple de l'ajuntament, rere una pancarta contra Zapatero; dues mostres de pancartes que omplien l'hemicycle el mateix dia, amb les corresponents membres del grup de *supporters*; i dues mostres de la feina de la claca també al carrer: la dona que seu al costat de Luchi a la imatge superior, aquí tenyida de ros i acompanyant Barberà en una visita al mercat del Cabanyal; i Luis Salom rere l'alcaldeessa, que discuteix amb un veí de Benimaclet.

Van constatar que es tractava d'un grup organitzat i van decidir de descobrir-ne el *modus operandi*. De manera que un darrer divendres de mes, que és quan l'ajuntament celebra ple, el jove de Patraix es va posar camisa i jersei, es va ben engominar i se'n va anar cap a una cafeteria prop de l'ajuntament on ja havien detectat que algunes representants de la claca se solien reunir. "Vaig arribar allà i hola, com va, amb normalitat, com un més. Una dona es queixava, tota disgustada: 'És que em van telefonar ahir i no he tingut temps d'anar a la perruqueria.' Em van demanar de quina agrupació era i jo vaig despistar dient que de Patraix, que m'havia afiliat feia

poc i vaig desviar ràpidament la conversa." Van esmorzar. Truita de creïlla, un tallat. Fins que "va venir un home per a fer-nos entrar. Després he sabut que era Julio Aguado, assessor del regidor Vicente Aleixandre Roig".

No cal dir que la claca es va estalviar la cua: van seguir les passes d'Aguado, van fer cap a la porta on es fa el pagament de multes i taxes, van pujar "per una escaleta que hi ha al fons i quan vam arribar a dalt una noia ens va donar les pancartes i ja està". El ple era ben buit. Tenien lloc per a triar. El volien tot. Una dona d'ulls esmolats, cabells alçats i gestos lents anava dirigint el desplegament per a garantir que cada balconet quedés

ocupat: era Lucía Esteban, coneguda com a *Luchi*, presidenta de l'agrupació del PP d'Abastos, acumuladora de càrrecs nomenats a dit i monarca absoluta de les llotges de l'ajuntament.

'**Kale borrita**'. Durant l'anomenada transició, un penós personatge es va fer conegut a la ciutat de València: li deien Paquita *Rebentaplenaris* i es dedicava, com el malnom indica, a l'agitació barroera en actes públics, amb especial predilecció, com fan ara la colla de Luchi, pels plens de l'ajuntament. Els temps han canviat i les formes, també, però l'essència i l'aquiescència romanen intactes.

Al ple no es poden acabar de despen-
tinar. No s'hi permeten aplaudiments
ni crits. La claca, que al carrer sí que
s'esbrava (i persegueix veïnes de Patraix
a cops de ventall o escridassa càrrecs
del PSOE o prepara estores d'aplaudi-
ments per a Francisco Camps o aclama
l'alcaldeessa allà on treu cap i collar), al
consistori s'ha de contenir. I hi desenvo-
lupa, aleshores, una tasca de, diguem-ne,
agitació subterrània. Amb les pancartes
crea i copa l'ambient. Amb la presència
fixa, la remor persistent, acomboia els
seus i, sobretot, prova d'incomodar els
altres. "És increïble veure com el PP,
que ara és el govern, de fet, es dedica a
usar aquesta gent, per a rebentar i per a
aplaudir, segons què li convé": Matías
Alonso va ser regidor del PSPV durant la
legislatura passada. Coneix bé la manera
de fer d'aquesta *kale borrita* (com hi ha
qui l'anomena). De fet, ell mateix va
denunciar públicament l'espectacle que
s'orquestra als plens: "Jo he vist com
es treien les pancartes dels despatxos de
l'àrea d'economia de l'ajuntament i com
les donaven a aquestes professionals
de l'agitació. Quan ho vam fer públic,
vàrem aconseguir que, almenys, ja no es
guardaren allà. Però hi ha una simbiosi
entre aquesta gent i els càrrecs públics
que no és acceptable. Realment fa pena
veure l'hemicicle convertit en un circ."

La veritat és que la visita al ple no
és gaire edificant. Els regidors passen
el temps com poden, mouen papers,
comenten la jugada, llegeixen diaris en
fotocòpia, es miren les unghes, consulten
el mòbil. Rita Barberà s'alça i se'n va
tan bon punt pren la paraula la repre-
sentant d'una AMPA que es queixa dels
barracots. Els cadells del PP twittegen,
fotografien els clatells de la bancada
de l'oposició. Diuen que han vingut,
com "cada mes, per a donar suport a
l'alcaldeessa. I per a aprendre". Mentres-
tant, Luchi i les seves amigues, amb els
braços en creu, recolzades a la barana,
escruten l'hemicicle, consulten l'ordre
del dia i, amb cara de gos, pensen en
les seves coses. I tots riuen quan a la
bancada del PP insisteixen que no, que
no són pas *barracots*, allò que s'instal·la
a les escoles, sinó "aules prefabricades".
I pintades de colors. El sector Noves Ge-
neracions s'aparta el serrell dels ulls d'un
cop de cap i somriu: "Fenomenal, no?"

Núria Cadenes

Luchi a dos actes dels seus dos grans referents polítics. En un de Rita Barberà al barri de Patraix; i, a la dreta, saludada per Francisco Camps, en una trobada amb esportistes, el 30 de gener.

La laca de Rita, l'abric de Camps

Lucía Eugenia Esteban Villarroya, àlies 'Luchi', és el paradigma de seguidor infatigable de Rita Barberà i Francisco Camps, als quals professa fins i tot molta més fe que a la Mare de Déu dels Desemparats. Li va la vida: tant ella com alguns familiars els deuen la feina.

Quan el PP era AP, ja hi havia Luchi. I tres dècades més tard, com el dinosaure que popularitzà Monterroso, Luchi encara hi és.

Luchi sembla més antiga que la lloba Luperca, fecundada pel déu Mart i que va parir i alletar Ròmul i Rem, els fundadors de Roma. En realitat, però, Ròmul i Rem són Rita Barberà i Francisco Camps, la parella que molts valencians pensen que va fundar la terra que trepitgen. Mare i

devota de tots dos alhora, Luchi és una d'aquestes persones que no entendrien la vida sense el PP a les institucions.

Lucía Eugenia Esteban Villarroya, que així s'anomena *Luchi*, és la presidenta del PP d'Abastos, el districte on sempre ha militat —i bé que se n'enorgulleix— Francisco Camps. És vídua de José Moreno, ex-president de l'agrupació, i cinc vegades mare. Dues de les filles, Mercedes i Belén, han heretat la passió per la